

L'euga i la pastorella

Conte navarrès

L'euga Pineta pasturava flor de trèvol en un prat en forma de mitja lluna. Vora seu, els ruquets nans Cresques i Bresques anaven i venien amb pas d'avorriment. Bé, potser ells no s'avorrien, però allò de no fer res –o fer poca cosa– en tot el dia, a mi em feia venir son només de mirar-los.

Pel prat corria la pastorella Cuereta. Ja se sap que aquests ocells corren amb pas finet i seguit, com si es deixessin anar sobre el gel. A la pastorella Cuereta li agradava ser al mig dels rucs i de l'euga Pineta. Ben a prop dels morros tan fins i de les dents tan grosses que ensenyaven. Sentia el rebuf calent –nyaf, nyaf– que feien tots tres quan mastegaven l'herba.

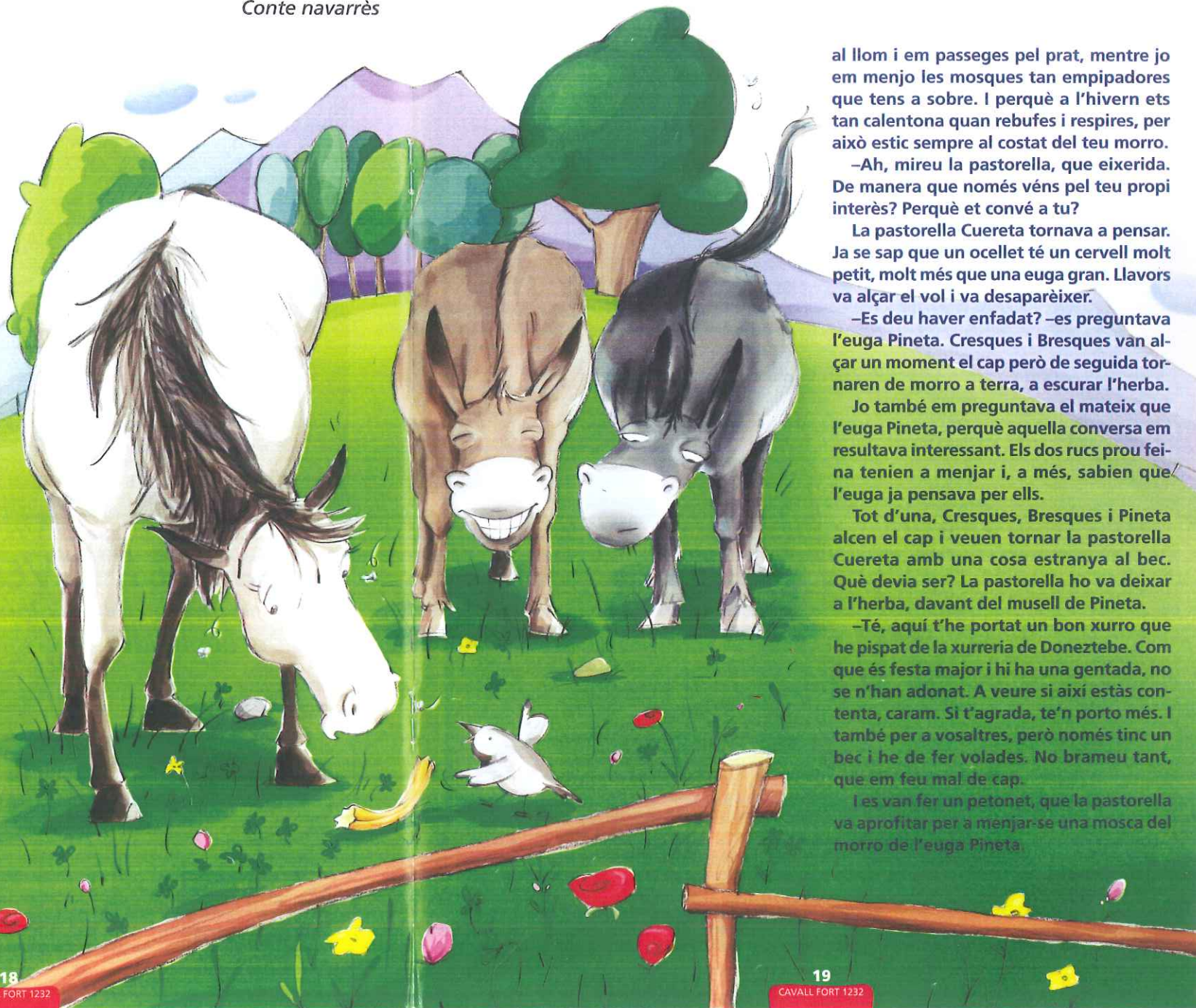
A la seva manera, la pastorella Cuereta els explicava què hi havia més enllà de la tanca i del riu, ella que podia volar i veia moltes coses. Els deia els colors dels cotxes, els llums de la fira de Doneztebe, els nois d'Elgorriaga com tocaven l'acordió, els grunys dels senglars que corrien pel bosc, les baralles de les guineus i l'olor de la fàbrica de xocolata de Baztan. De passada picava algun cuc fresquet i tendre.

L'euga Pineta li preguntava: "Si tot és tan bonic allà fora, per què tornes?"

La pastorella va pensar que l'euga Pineta tenia raó. Per què tornava al prat? No s'ho havia preguntat mai, i bé havia de respondre alguna cosa.

L'euga Pineta era de color perla amb la cua, la crinera i els genolls fins a les peülles ben negres. Les orelletes tan enfilades, sempre alerta, eren també negretes, com banyes de cuarell.

–Doncs torno... perquè amb vosaltres estic molt bé. Tu, Pineta, em deixes pujar

al llom i em passeges pel prat, mentre jo em menjo les mosques tan empipadores que tens a sobre. I perquè a l'hivern ets tan calentona quan rebufes i respires, per això estic sempre al costat del teu morro.

–Ah, mireu la pastorella, que eixerida. De manera que només véns pel teu propi interès? Perquè et convé a tu?

La pastorella Cuereta tornava a pensar. Ja se sap que un ocellet té un cervell molt petit, molt més que una euga gran. Llavors va alçar el vol i va desaparèixer.

–Es deu haver enfadat? –es preguntava l'euga Pineta. Cresques i Bresques van alçar un moment el cap però de seguida tornaren de morro a terra, a escurar l'herba.

Jo també em preguntava el mateix que l'euga Pineta, perquè aquella conversa em resultava interessant. Els dos rucs prou feina tenien a menjar i, a més, sabien que l'euga ja pensava per ells.

Tot d'una, Cresques, Bresques i Pineta alcen el cap i veuen tornar la pastorella Cuereta amb una cosa estranya al bec. Què devia ser? La pastorella ho va deixar a l'herba, davant del musell de Pineta.

–Té, aquí t'he portat un bon xurro que he pispat de la xurreria de Doneztebe. Com que és festa major i hi ha una gentada, no se n'han adonat. A veure si així estàs contenta, caram. Si t'agrada, te'n porto més. I també per a vosaltres, però només tinc un bec i he de fer volades. No brameu tant, que em feu mal de cap.

I es van fer un petonet, que la pastorella va aprofitar per a menjar-se una mosca del morro de l'euga Pineta.